

BRUT IMPÉRIAL
1937
MAISON FONDÉE 1743
MOËT & CHANDON
CHAMPAGNE
ÉPERNAY

Bild från Se & Hör Brott nr 1/2011 (beskuren)

Här följer en novell som Kåre Halldén skrev exklusivt för
tidningen Se & Hör Brott nr 1/2011

Midsommarblot

VÄNDPLANEN GREVGATAN/STRANDVÄGEN,
STOCKHOLM

Midsommarafton, 24 juni 2011

Det var olidligt varmt. Anders Hansson, bland sina polare mer känd som Ante, hade god lust att ta av sig den tjocka munkjackan. Men han avstod. Hans muskulösa överkropp, i kombination med det tatuerade hakkorset på höger underarm, fick alltid folk att stirra. Och det sista han ville just nu var att dra till sig onödig uppmärksamhet. Han fick helt enkelt stå ut med att svettas ett tag till.

Vid det här laget hade Ante suttit på parkbänken som vette mot den i stort sett bilfria Strandvägen under nästan tre timmar. Men han hade inte njutit av den soliga vykortsvyn över Nybroviken, där skärgårdsbåtarna med jämna mellanrum puttrade i väg med förväntansfulla midsommarfirare.

Antes fulla koncentration hade i stället varit riktad åt motsatta hållet, upp mot Grevgatan. Närmare bestämt mot de två tunga och låsta järndörrar som utgjorde entrén till Vinkällaren Racimo. Från sin plats på bänken hade han noga betraktat de sammanlagt tiotalet personer som sedan klockan nio på morgonen ringt på dörren, blivit insläppta och en stund senare

återkommit bärandes på en låda eller två. I övrigt verkade nästan hela Östermalm ödelagt. Han tittade på sitt armbandsur. Tjugo i tolv. En dryg kvart kvar nu.

Ante kände hur pulsen började slå snabbare. Han var så nära målet.

Under snart ett års tid hade han varit stödmedlem i Rörelsen. Och nästan lika länge hade han tjatat om att få bli upp-tagen som fullvärdig medlem. Han var ideologiskt övertygad och fullt redo att kämpa för den vita rasens överlevnad. Med alla till buds stående medel.

Bröderna i Rörelsen hade förklarat för honom att det inte skulle dröja allt för länge, att han snart skulle få chansen att visa sig värdig ett fullt medlemskap. Ante såg förstås fram emot att få nacka en neger eller en bögfjolla, eller vad inträdesprovet nu skulle kunna tänkas vara. Problemet var bara att det hela hade dragit ut på tiden, och de senaste månaderna hade hans otålighet vuxit sig allt starkare.

Men så, för ett par veckor sedan, hade han fått en snilleblix. En lysande idé som, om han bara lyckades genomföra den, omedelbart skulle ge honom stjärnstatus bland bröderna. Det var när han mottagit en inbjudan till Rörelsens midsommarmarfest i Farsta, med instruktioner om att ta med sig ”renrasig sprit”, som han hade kommit på det.

Det hade bara krävts en snabb sökning på nätet för att få bekräftat att han kom ihåg rätt. En utskrift av den fyra år gamla artikeln låg i bakfickan på jeansen. Det var förstås inte säkert att det han var ute efter fanns kvar, men det var definitivt värt en chansning.

Ante tittade åter på klockan. Tio i tolv. Åtta minuter kvar innan han skulle resa sig från bänken, gå de femtio meterna till vinkällarens entré och ringa på dörrklockan. Om allt gick som planerat skulle han vara ute därifrån senast kvart över.

Därefter skulle han springa ner i Kungsträdgårdens tunnelbanestation. Ingen skulle hinna stoppa honom.

Och i kväll skulle han dyka upp på festen i Farsta och välförtjänt hyllas som en hjälte.

Han stoppade handen i jackfickan och kramade om knivskaftet. Så vitt han kunnat bedöma bestod personalen av en enda person, en ensam brud i ungefär hans egen ålder, lite drygt trettio. Hon skulle inte utgöra något hinder.

CHAMPAGNE MOËT & CHANDON, AVENUE DE CHAMPAGNE, ÉPERNAY, FRANKRIKE

9 maj 1940

Pierre Lafont gjorde ett snabbt överslag och insåg, inte utan en viss tillfredsställelse, att han tillbringat nästan hälften av sitt vuxna liv under jord.

Han avbröt arbetet för ett ögonblick, blundade och andades in den tunga källarluften genom näsan. De fuktiga kritväggarna avgav en tydlig doft av mineral som blandades med en knappt märkbar mögellukt. Det doftade välbekant och tryggt.

Pierre log lite för sig själv, skakade misstroget på huvudet och förundrades över hur otroligt snabbt tiden gått. Just denna dag, som också var hans femtioårsdag, hade han varit anställd i exakt trettiofyra år hos Moët & Chandon, världens största och mest välkända champagnehus.

Under dessa tre och ett halvt decennier hade han lärt sig bemästra alla arbetsmoment som med hantverksmässig precision utfördes i de kilometerlånga underjordiska källargångarna som vindlade sig in under stora delar av staden Épernay, mitt i vindistriktet Champagnes hjärta.

I hans arbetsuppgifter ingick allt ifrån att fylla på butel-

jer med stilla vin, som först flera år senare skulle korkas upp som bubblande champagne, till att etikettera flaskor. Det sistnämnda råkade stå på just den här dagens schema.

Pierre plockade med van hand upp den sista buteljen för arbetspasset och rengjorde noggrant glaset. Med en försiktig rörelse fäste han sedan papperet och höll slutligen upp flaskan under bordslampan för att betrakta resultatet. Moët & Chandon Brut Impérial 1937, förkunnade etiketten.

En riktigt bra årgång som egentligen skulle ha behövt ytterligare några års mognad i källaren innan den släpptes till försäljning. Men Pierre förstod samtidigt champagnehusets ägare. De behövde skapa intäkter medan tid var. Förra årets skörd hade varit den sämsta i mannaminne, och som om detta inte varit nog hade de mitt i skördelandet fått beskedet att Frankrike var i krig med Tyskland. Igen. Framtiden såg verkligen inte ljus ut.

Pierre suckade djupt. Han själv var för gammal för att delta den här gången, men äldste sonen, Jean, hade blivit inkallad. I breven hem skrev han att de inte behövde oroas, att detta bara var ett låtsaskrig. I nästan åtta månader hade soldaterna på båda sidor i princip bara stirrat på varandra. Jean hävdade med svällande patriotisk stolthet att det skulle vara omöjligt för den tyska armén att bryta igenom försvarslinjen som byggts upp längs gränsen.

Det var förstås bra att pojken var vid gott mod, tänkte Pierre. Samtidigt visste han hur snabbt saker och ting kunde förändras i krig. Hans värsta mardröm var att sonen skulle tvingas uppleva det han själv genomlidit under det Stora kriget. Det meningslösa dödandet, lemlästade kroppar som låg överallt, lukten av blod som blandades med stanken av förrottnelse ...

Pierres tankar avbröts av en nervös harkling. Han vände sig

om och upptäckte hur en av champagnehusets utkörare stod och trampade otåligt intill honom.

”Ursäkta, är det där expressbeställningen som ska till vinbutiken vid katedralen i Reims?”

Pierre nickade och log innan han varsamt placerade den nyetiketterade flaskan i lådan tillsammans med de övriga fem buteljerna. Sedan förslöt han kartongen och räckte över den.

”Kör försiktigt”, ropade han efter ryggtavlan som snabbt avlägsnade sig och snart uppslukades helt av källardunklet.

VINKÄLLAREN RACIMO, GREVGATAN, STOCKHOLM

Midsommarafton, 24 juni 2011

Kicki Sjödin sjönk ner i den bekväma läderstolen vid det mörkbetsade ekskrivbordet som utgjorde Vinkällaren Racimos reception. Bakom sig hade hon nästan fyrahundra kvadratmeter källargångar.

Skandinaviens största vinlagringskällare erbjöd sina medlemmar ett antal vinprovarrum, en matsal och, framför allt, drygt ettusen gallerförsedda vinfack i varierande storlekar, samtliga placerade på ett vibrationsdämpande grusgolv i perfekt tempererad lagringsmiljö. Alla vinfack var uthyrda sedan länge, och kötiden för medlemskap uppgick till nästan tre år, trots den rejält tilltagna årshyran. En snabbtitt i medlemsmatrikeln kunde dock skvallra om att inga av medlemmarna, där en majoritet tillhörde den så kallade samhällseliten, borde ha några större problem med att betala räkningen.

Kicki snurrade ett halvt varv på stolen och kastade en blick på väggklockan.

Tio i tolv. Bara tio minuter kvar tills hon skulle släcka ner

och gå hem. Hon hade dragit nitlotten att arbeta på midsommaraftons förmiddag, men det bekom henne inte det minsta. Tvärtom.

För det första var Vinkällaren Racimo rena himmelriket om man som Kicki var utbildad sommelier med ett brinnande vinintresse. Här förvarades över etthundratusen flaskor, däribland några av vinvärldens mest eftersökta dyrgripar. En roligare och mer lärorik arbetsmiljö kunde hon inte tänka sig.

Och för det andra var dagens arbetsuppgifter ändå inte det minsta betungande. Allt Kicki behövde göra under de tre timmar lokalen höll öppet var att släppa in de medlemmar som ringde på dörren, låsa upp deras vinfack, samt lagerföra de flaskor som lämnade källaren tillsammans med sina rättmätiga ägare.

När Kicki nu summerade förmiddagen kunde hon konstatera att sammanlagt tolv personer hämtat ut flaskor. Nästan alla hade valt champagner eller vita viner från Bourgogne eller Loire-dalen. Samtliga skulle passa utmärkt till både sillen och västerbottenpajen, tänkte Kicki och kände hur det plötsligt kurrade i magen.

I samma ögonblick ringde det på dörren.

Hon reste sig ur stolen och rättade till sitt svarta förkläde med Svenska Sommelierföreningens broderade emblem. Sedan gick hon fram till dörren, vred om låset och kikade ut. På gatan stod Vinkällaren Racimos grundare och Sveriges ende professor i vinkunskap, Claes-Per Tallroth, och log sitt stora, inbjudande leende.

Som brukligt var han elegant klädd, för dagen i somrig vit linnekostym och rosa skjorta.

”Nämen hej, Kicki.”

Hon log tillbaka, drog upp den tunga järndörren och släppte in sin chef.

”Skönt att komma in i svalkan”, skrockade Claes-Per och

torkade svetten ur pannan med en sidennäsduk. ”Har det gått bra i dag?”

”Javisst”, svarade Kicki, ”inga problem alls.”

”Vad bra. Jag tänkte hämta lite vin och ta med ut på landet. Vad har du själv för midsommarplaner?”

”Åh, jag ska bara ...”

Hon hann inte avsluta meningen innan det åter ringde på dörren. En hastig blick på väggklockan visade att det egentligen var stängningsdags, prick tolv. Kicki tittade på Claes-Per, som i sin tur ryckte på axlarna i en gest som betydde att det var hon som fick bestämma.

”Tja, vad gör man inte för kunderna”, sa hon till slut.

Sedan hastade hon bort mot dörren för att släppa in dagens sista besökare.

UTANFÖR VINKÄLLAREN RACIMO, GREVGATAN, STOCKHOLM

Midsommarafton, 24 juni 2011

Samtidigt som Ante satte ena handens pekfinger på dörrklockan, drog han med andra handen upp huvan på munkjackan över huvudet. Den skulle skugga ansiktet tillräckligt mycket för att undvika igenkänning om någon, mot all förmodan, senare skulle våga sig på en identifiering.

Ante kastade en snabb blick uppför Grevgatan. Helt folk-tomt. Bra.

Det som däremot var mindre bra, var att det dykt upp en besökare i sista sekunden, en gubbe som släppts in i lokalen ungefär samtidigt som han själv lyft från parkbänken och börjat ta sig fram mot vinkällarens entré, redo att slå till.

Gubben såg ut att vara ett typiskt kapitalistsvin, tyckte Ante,

och skulle förstås inte vålla några större problem. Men det ändrade ändå förutsättningarna. I stället för att bara behöva hantera en ensam brud, var han nu tvungen att ta hand om två personer.

Den enkla slutsatsen var att han helt enkelt skulle behöva ta till lite mer våld än han först planerat.

I samma ögonblick som han satte fingret på dörrklockan för att ringa på en andra gång, hörde han hur låset vreds om från insidan.

Halvsekunden senare gläntade bruden på dörren och kikade ut. Ante hann uppfatta hur en min av osäkerhet drog över hennes ansikte, som om hon sökte i minnet efter personen framför sig, men inte kunde placera honom. Därefter skedde allting väldigt fort.

Ante slungade sin etthundratio kilo tunga kropp framåt och kände hur järndörren trycktes in med full kraft. Omedelbart därpå såg han hur dörren träffade bruden rakt i pannan. Medan hon föll handlöst bakåt registrerade han i ögonvrån hur kapitalistsvinet, som stod en bit längre inåt receptionen, gapade av förvåning. Ante smällde snabbt igen dörren.

”Sätt dig där”, skrek han åt Claes-Per och pekade på stolen vid skrivbordet, samtidigt som han resolut stegade fram mot Kicki. Hon låg på golvet och blödde från ett jack i pannan, men verkade i övrigt oskadd.

”Men sätt dig ner då för fan, jävla gubbjävvel”, skrek han igen, den här gången högre.

Först då ryckte Claes-Per till och tog några försiktiga steg i riktning mot stolen.

Under tiden ryckte Ante upp Kicki från golvet. Han kunde inte låta bli att känna sig irriterad, trots att situationen egentligen krävde hans fulla koncentration. Han, liksom resten av medlemmarna i Rörelsen, var av den bestämda åsikten att de kvinnor som var ute i arbetslivet utgjorde ett allvarligt hot mot

det svenska folkets framtid. Kvinnans uppgift var att föda barn och bygga upp hemmet, ingenting annat. Jävla feminister.

”Släpp flickan.”

Han vände sig om mot Claes-Per, utan att släppa taget om Kickis överarm.

Det var något välbekant över honom, tänkte Ante. Han hade sett den här klädsnobben förut, kanske på tv, men han kunde inte komma på i vilket sammanhang.

”Lägg dig inte i det här om du vill leva”, fräste han till svar.

”Jag vet inte vad du vill, men släpp bara flickan, så ordnar vi det”, vädjade Claes-Per. ”Jag heter Claes-Per Tallroth och det är jag som äger vinkällaren.”

Ante funderade någon sekund. Sedan tryckte han ner Kicki på golvet, steg fram till skrivbordet, drog upp papperet ur bakfickan och vecklade ut det. Med en smäll drämde han ner utskriften framför Claes-Per. Till sist plockade han fram kniven ur jackfickan och pekade med spetsen på texten.

”Bra”, sa Ante. ”Då vill jag att du ger mig den där.”

KATEDRALEN NOTRE-DAME, PLACE DU CARDINAL LUÇON, REIMS, FRANKRIKE

25 juni 1940

Bilkonvojen bromsade in på det stora torget framför katedralen. De båda männen som satt i baksätet i den främre bilen med det nedrullade taket, följde byggnadens åttio meter höga torn uppåt med blickarna.

”Imponerande, tvingas jag tillstå. Eller vad säger ni, von Ribbentrop?”

Joachim von Ribbentrop nickade tyst till svar. Till skillnad från Führern hade han stått på den här platsen flera gånger

föret, i sin tidigare yrkesroll, innan han utnämnts till utrikesminister. Då, som champagnehusen MUMMS och POMMERYs representant på den tyska marknaden, hade han under sina många affärsbesök i Reims kunnat följa återuppbyggnadsarbetet av katedralen på nära håll. Den ruin som varit det enda som återstått efter världskriget fanns det i dag knappast några spår av.

”Jag har hört”, sa Joachim och vände sig mot Führern, ”att det var det där amerikanska kapitalistsvinet Rockefeller som donerade pengarna.”

Führern fnös och svarade:

”Så länge ni ser till att amerikanerna inte lägger näsan i blöt när det gäller politiken så får de gärna bekosta katedraler. Har ni förresten några förslag på vad vi ska göra med godätarnas vinäger?”

Führern stirrade honom rakt i ögonen. Även om Joachim vid det här laget vant sig vid sin högste chefs irriterande sätt att snabbt byta samtalsämne, hade han inte varit beredd på att frågan skulle komma upp just nu. Han vek undan blicken, tog upp en näsduk ur uniformens bröstficka och snöt sig medan han tänkte efter.

Det var vida känt att Führern hatade fransmännens viner. Om han någon gång drack alkohol över huvud taget, så var tysk öl det enda godtagbara alternativet.

Joachim var också plågsamt medveten om fältmarskalk Görings kliande fingrar. Trots att det bara gått åtta dagar sedan fransmännen bett om vapenvila hade han redan nåtts av rapporter om hur Görings lakejer påbörjat plundringarna av vinproducenternas lager.

Pärlor för svin, tänkte han föraktfullt. Göring utgav sig för att vara Bordeauxkännare, men Joachim var säker på att den där okultiverade buffeln inte ens skulle kunna dofta sig till

skillnaden mellan den Château Lafite Rothschild han sa sig skatta så högt, och ett simpelt lantvin.

Tack och lov är Führern en klok och rationell person, tänkte Joachim, innan han harklade sig och svarade:

”Mitt förslag, min Führer, är att vi omedelbart sätter stopp för plundringarna. Låt fransmännen i stället producera sina viner i fred. Sedan köper vi upp dem, billigt, och säljer vidare. Det, i sin tur, kommer att innebära ett kraftfullt tillskott till krigskassan.”

Joachim tystnade några sekunder och lät förslaget sjunka in, innan han fortsatte:

”Det vi behöver göra är att utse kunniga personer som organiserar allt ute i vindistriktet. Som ansvarig här i Champagne kan jag till exempel föreslå min egen sväger, Otto Klaebisch, och vad beträffar Bourgogne ...

Führern höll upp ena handen.

”Ja ja, bespara mig detaljerna. Förslaget är godkänt. Ni får ta hand om det där, von Ribbentrop.”

”Ursäkta, min Führer.”

Båda männen vände sig samtidigt om mot den sturmbannführer som ansvarade för säkerheten kring Führerns korta triumfresa i norra Frankrike. Officeraren stod nu intill bilen och räckte med nervös hand fram en champagneflaska.

”Förlåt att jag stör, min Führer, men vinhandlaren där borta i hörnet ...”, han avbröt sig och pekade mot en liten oansenlig affär med gröna markiser, ”... insisterar på att få ge er den här gåvan.”

Führern nickade mot Joachim som tog emot buteljen och bad därefter sturmbannführern att tacka vinhandlaren för dennes generositet.

”Moët & Chandon Brut Impérial 1937”, läste han högt från etiketten.

”Vulgär vinäger, von Ribbentrop, om än i bubblande form. Nu åker vi härifrån.”

Führern lutade sig framåt och knackade chauffören på axeln. Några sekunder senare körde konvojen ut från torget i riktning mot Reims flygplats.

VINKÄLLAREN RACIMO, GREVGATAN,
STOCKHOLM

Midsommarafton, 24 juni 2011

Omtöcknad försökte Kicki blinka bort vad det nu var som grumlade hennes syn. Till slut drog hon handen över högerögat och insåg att det var blod som rann ner från såret i pannan.

Inkräktaren stod hotfullt lutad över Claes-Per, som i sin tur läste från papperet.

”Nej”, harklade sig Claes-Per till slut, ”den finns inte här.”

”Nähä”, svarade Ante, ”och vad säger du då?”

Han ryckte åt sig papperet och räckte över det till Kicki, som fortfarande satt på stengolvet. Hon skummade igenom texten, en nyhetsartikel daterad till augusti 2007.

Enligt texten hade en svensk tv-kändis ropat in ”Hitlers champagne” på en auktion i England. Säljaren, en advokat, hade hävdad att han fått flaskan av en gammal soldat femton år tidigare, som betalning för juridisk hjälp. Enligt advokaten hade soldaten hittat buteljen i Rikskansliet i Berlin, längst in i ett i övrigt tomt vinskåp som var märkt med Hitlers personliga sigill, bara timmar efter att tyskarna gett upp och andra världskriget i praktiken tagit slut. Soldaten hade tagit med sig den bortglömda buteljen och sparat souvenirn under alla dessa år. Artikeln avslutades med att köparen svarade på frågan vad han skulle göra med sitt udda auktionsfynd, och nämnde då att det möjligen skulle lagras på Vinkällaren Racimo i Stockholm.

Kicki mindes mycket väl händelsen, som hade blivit något av en världsnöhet.

Hon tittade upp mot Claes-Per. Han skakade nästan omärkligt på huvudet. Sedan vände hon sig mot Ante.

”Nej”, sa hon, ”den finns inte här.”

Ante nickade kort, gick runt skrivbordet och ställde sig intill Claes-Per. Utan någon som helst förvarning lutade han sig fram och högg kniven i hans lår.

Ett uttryck av fullständig överraskning spred sig över Claes-Pers ansikte. Sedan grep han tag om benet, ögonblicket därpå började han skrika.

”Är du säker på det?”

Ante riktade frågan mot Kicki, till synes helt oberörd av Claes-Pers smärtfyllda vrål.

Herregud, tänkte hon, den här mannen är en riktig psykopat. Hon förstod att Claes-Per ville skydda kundernas investeringar, men ingen vinflaska i världen var värd att dö för.

”Sluta”, ropade hon. ”Jag ska hämta den.”

”Bra. Du har exakt sextio sekunder på dig. Sen hackar jag vidare i gubben här.”

Kicki reste sig upp och sprang på darrande ben nerför trapporna som ledde till avdelningen med alla vinfack. Hon visste exakt var flaskan låg, alla som arbetade här brukade peka ut den för besökare och berätta den spännande anekdoten.

Hon stannade framför skåp 617, drog fram nyckelknippan och låste upp. Sedan lyfte hon varsamt ut buteljen, en illa åtgången Moët & Chandon Brut Impérial 1937, och skyndade tillbaka till receptionen.

Claes-Per låg nu på golvet. Han höll ett krampaktigt tag om sitt skadade ben och de vita linnebyxorna var ordentligt nedblodade.

”Du kommer inte att kunna sälja den utan att åka fast”, sa Kicki och räckte över flaskan.

Ante fnös till.

”Vem har sagt något om att sälja? Den här flaskan ska drickas. Och apropå åka fast ...” Han avbröt sig och började plocka på sig de visitkort som låg framme i receptionen, med namn och kontaktuppgifter till Vinkällaren Racimos samtliga anställda. Han höll upp dem.

”Om ni ringer snuten, så kommer det att sluta illa. Förstår ni?”

Kicki nickade, övertygad om att galningen menade allvar. Claes-Per, som såg ut som om han skulle svimma vilket ögonblick som helst, grymtade till svar.

”Bra”, sa Ante.

Tre sekunder senare var han borta.

FRITIDSLOKALEN, FARSTAVÄGEN, STOCKHOLM Midsommarafton, 24 juni 2011

Patrioter! En stor jävla skål för Ante. Och vad kan vara mer passande än att säga: Heil Hitler och botten upp!”

Mitt på det ovala köksbordet ståtade den tomma trofén. Innehållet hade fördelats broderligt mellan de tio männen som nu samtidigt höjde sina plastglas.

Ante svällde av stolthet. Han svepte champagnen i två djupa klunkar och smällde ner glaset så hårt att det sprack.

Fy fan. Det smakade rävpiss. Men det spelade förstås ingen roll.

Han betraktade de leende männen runt bordet, nästan hela Rörelsens verkställande råd, minus de som för tillfället satt inne. Det var uppenbart att de alla var tagna av det historiska

ögonblicket. Innan Ante anlänt till festen hade ingen av dem förstås kunnat tro, ens i sin vildaste fantasi, att de skulle sitta här och dricka ur Hitlers egen champagneflaska.

Detta var Antes triumf, hans stora stund. Allt, precis allt, hade gått över förväntan. Nu ville han bara njuta av ögonblicket.

Musiken strömmade in genom den stängda dörren till köket där de satt. Ante kunde uppfatta skrålande allsångsröster till en av Pluton Sveas mest uppskattade kamptexter. Det var nästan så att han själv fick lust att sjunga med i refrängen.

På andra sidan dörren, i det intilliggande allrummet i den hyrda källarlokalen, festade ett femtiotal medlemmar för fullt. Det var också där ute som Ante själv skulle ha befunnit sig om han inte lyckats genomföra sin geniala plan.

Det hade visat sig barnsligt enkelt att komma över flaskan. Och lika lätt att försvinna med den utan att någon försökte stoppa honom.

Det enda jobbiga hade egentligen varit de långa timmarna av väntan, efteråt. Ante hade inte velat dyka upp på festen för tidigt, utan väntat till dess han varit säker på att tungviktarna hunnit komma på plats.

Större delen av eftermiddagen och den tidiga kvällen hade han därför tillbringat sittandes på McDonald's, på andra sidan vägen från festlokalen. Med jämna mellanrum hade han kikat ner i påsen med flaskan. Det var knappt så att han själv trott att det var sant. Först framåt åttasnåret hade han gått in i lokalen. Stämningen hade vid det laget varit berusat stökig, och det hade dröjt ett bra tag innan han lyckats få allas uppmärksamhet. Men när han väl visat upp vad han haft med sig hade jublet inte vetat några gränser. Och som om inte detta varit nog, hade han blivit bjuden att sitta tillsammans med den innersta kretsen och dra historien, om och om igen.

”Midsommarhjälten!”

Ante ryckte till. Någon sträckte fram ett nytt glas, den här gången med vodka. Han kände hur hjärtat började slå allt snabbare. Han log och svepte innehållet, höll upp det tomma glaset som tack.

Det började bli jävligt varmt. Ont i magen hade han också fått.

Måste bero på alla de där burgarna jag tryckte i mig under eftermiddagen, tänkte Ante.

Sedan högg det till i bröstkorgen. Han fick plötsligt svårt att andas.

RIKSKANSLIETS KÖK, VOSS STRASSE, BERLIN,
TYSKLAND

2 maj 1945

Det var med blandade känslor som scharführer Franz Keller skred till verket.

Å ena sidan kände han stolthet. När Joseph Goebbels i går kväll kallat honom till sig nere i bunkern hade han först blivit nervös. Men när han väl stått framför den person som i enlighet med Hitlers testamente utnämnts till ny regeringschef, hade han snart förstått att det handlat om ett specialuppdrag, en särskild ynnest. Han hade blivit handplockad, utvald, hade Goebbels förklarat, för att verkställa en av de allra sista ordrar som Führern utfärdat dagen före, strax innan han tagit sitt liv. Tillsammans med Führerns önskemål hade Franz fått en väska innehållande allt han skulle behöva för att genomföra uppdraget.

Men samtidigt som han var stolt kände han sig nedstämd. Han hade nu förstått att den uppgift han tilldelats var liktydig

med en dödsdom. Överallt kunde han höra ljudet av granater som slog in i byggnaden. Ryssarnas beskjutning kom allt närmare, och han insåg att han med största sannolikhet aldrig skulle hinna ut ur Rikskansliet i tid. Han skulle förmodligen dö redan i dag.

Franz gjorde ett snabbt överslag av antalet flaskor som låg staplade i prydliga rader i vinskåpet. Närmare ettusen buteljer. Skåpet som var prytt med Führerns personliga sigill, den tyska örnen ovanför ett hakkors med initialerna A och H, var välfyllt. Enligt vad han hört så hade Führern aldrig varit särskilt förtjust i alkohol, vilket kanske också var förklaringen till att alla dessa buteljer, mestadels gåvor antog Franz, legat och samlat damm.

Hittills hade han preparerat ett tjugotal champagneflaskor, samtliga från hyllan på nedersta raden. Hade han fått börja med de vanliga vinflaskorna skulle han ha hunnit mycket längre. Det skulle bara ha krävts någon minut per vinflaska för att trycka ner nålspetsen och tömma innehållet i sprutan. Men han hade fått uttryckliga order om att börja med champagnen, vilket medfört oväntade svårigheter.

Metallplattan som satt ovanpå varje champagnekork gjorde det nämligen omöjligt att föra ner nålen i en rak vinkel. Något som i sin tur innebar att han inte kunde utföra uppdraget med den utrustning han fått med sig. Han hade därför tvingats leta rätt på en injektionsnål som inte bara var längre än champagnekorkarna, utan även tillräckligt kraftig för att klara av att böjas utan att brytas av.

Det hade tagit honom en stor del av natten att med hjälp av en svetslåga och diverse verktyg lösa problemet. Det var först nu, strax före gryningen, som han äntligen kommit i gång med det egentliga uppdraget.

Franz tog ut ännu en flaska ur skåpet. Moët & Chandon

Brut Impérial 1937 läste han och noterade samtidigt att etiketten såg ganska luggsliten ut.

Han rev av tillräckligt mycket folie från flaskhalsen för att blottlägga korken. Sedan tryckte han ner sin egenhändigt tillverkade nål, kontrollerade att spetsen stack ut inuti flaskan och tömde till sist sprutan. Dosen om tre gram cyanid skulle vara tillräcklig för att ta död på minst femton fullvuxna män.

Franz böjde sig ner för att lägga tillbaka buteljen när han plötsligt hörde ljudet av ett vapen som osäkrades. Han stelnade till mitt i rörelsen, vred sakta på huvudet och stirrade rakt in i en gevärsmynning.

Röda armén var här. Kriget var definitivt över.

”Kommunistvin”, spottade han ur sig. Bråkdelen av en sekund senare kände han hur något slog omkull honom med en väldig kraft.

Liggande på golvet såg han hur buteljen han hållit i handen långsamt rullade längst in i hörnet av skåpet.

Det sista Franz hann tänka var att han hoppades att Führerns plan skulle fungera, att så många som möjligt av Tredje rikets fiender skulle dricka ur de förgiftade flaskorna.

HARALD POPPES LÄGENHET, PIPERSGATAN, STOCKHOLM

Midsommarafton, 24 juni 2011

Kicki stängde gallergrinden och tryckte på knappen till fjärde våningen.

Medan hissen långsamt rörde sig uppåt nuddade hon försiktigt vid plåstret i pannan. Tre stygn hade det blivit.

Egentligen borde hon ha stannat hemma och vilat, men till slut hade hon ändå bestämt sig för att inte lämna återbud till

middagen på tu man hand hemma hos barndomsvännen Harald Poppe. Ända sedan Harald blivit änkling för nästan fyra år sedan hade han mer eller mindre barrikaderat sig hemma i lägenheten, och Kicki ville helst inte lämna honom ensam, speciellt inte på självaste midsommarafton.

Hissen stannade till med ett ryck och hon klev ut i den dunkla trappuppgången. Hon gick fram till ytterdörren, men väntade med att ringa på. Det hade varit någonting underligt med hur Claes-Per reagerat, tyckte hon. Efteråt hade hennes chef snarare varit sammanbiten än upprörd och chockad, som hon själv kände sig. Dessutom hade han vägrat att ringa polisen.

På akutmottagningen på Karolinska sjukhuset hade Claes-Per förklarat för läkaren att knivsåret i benet var resultatet av en självförvållad olycka. Läkaren hade med viss misstro i rötten konstaterat att om den så kallade olyckan inträffat någon centimeter längre till höger så hade pulsådern skurits av.

Kicki hade förvånat spelat med och i sin tur berättat att hon fått såret i pannan när hon råkat gå in i en dörr, även om hon tyckte att Claes-Pers omsorg om Vinkällaren Racimos rykte gick lite väl långt, om det nu var den verkliga orsaken till att han inte ville anmäla händelsen. Det var förstås inte bra om det spred sig att kundernas vininvesteringar inte var skyddade, men ett brutalt rån kunde de ju knappast klandras för.

Själv var Kicki mest rädd för att galningen skulle komma tillbaka – han hade ju hotat samtliga av Vinkällaren Racimos anställda till livet. Hon var inte lika övertygad som Claes-Per om att de inte borde kontakta polisen, vilket hon också sagt till sin chef strax innan de skilts åt utanför sjukhusets entré ett par timmar tidigare. Skulle de ens våga gå tillbaka till jobbet efter midsommarhelgen, hade hon nervöst frågat honom. Claes-Per hade bara muttrat något om att han skulle ordna så

att flaskans ägare blev ersatt så diskret som möjligt, och att hon inte behövde oroa sig.

I samma ögonblick som hon ringde på Haralds dörr hörde hon hur det plingade till från mobilen. Hon öppnade handväskan, tog fram telefonen och klickade fram sms:et. Meddelandet var från Claes-Per och bestod av tre meningar:

”Han kommer inte att besvara oss igen. Myten om cyaniden i flaskan är sann. Den som dricker dör.”

Först förstod Kicki ingenting.

Men sedan, efter ett par sekunder, trillade polletten till slut ner.

Samtidigt öppnades ytterdörren och Harald tittade ut. Hans glada välkomstleende stelnade snabbt när han fick syn på Kickis blåslagna panna.

”Men så du ser ut. Vad har hänt?”

Hon tittade på honom och öppnade munnen för att svara. Sedan läste hon meddelandet från Claes-Per igen. Hon svalde hårt innan hon bestämde sig.

”En klumpig olycka. Jag såg mig inte för och gick rakt in i en dörr på jobbet.”

Kicki gjorde sitt bästa för att plocka fram ett leende. Därefter räckte hon över en flaska av sin favoritchampagne, en guldblänkande Armand de Brignac.

”Glad midsommar.”